

Dušan Jovanović

Boris, Milena, Radko

Uprizoritvene pravice: SNG Drama Ljubljana do 2018

Osebe:

MILENA, igralka, 63 let

RADKO, novinar, 64 let

BORIS, kapitan dolge plovbe v pokoju, 67 let

MAMA, Radkova mama, 97 let

ALJA, Milenina in Radkova hči, veterinarka, 35 let

Radko bere časopis, Milena dvakrat zakašlja, Radko dvigne pogled.

MILENA: V horoskopu sem brala, da me bo ugrabil črni gusar, in potem me je res ugrabil. No ja, ni gusar, zglada kot gusar. Mirno bi lahko igral pirata v filmu Gora Verbinskega.

RADKO: Če bi te ugrabil, midva ne bi zdaj tukaj sedela.

MILENA: Ugrabitev je prispodoba. V bistvu sem začarana: sem tukaj in nisem tukaj. Fizično sem pri tebi, v mislih sem pa z njim.

RADKO: A mi ti poskušaš povedati, da si se zatreskala?

MILENA: Smo v Saturnovem letu, ki prinaša velike tegobe in preizkušnje v našem erotičnem življenju. V primeru neizživete erotike pa Saturn narekuje spremembe. Saturnov tranzit nas bo prisili vanje.

RADKO: Koga konkretno bo prisilil?

MILENA: Tebe. Mene! Oba. Saturn neusmiljeno obračuna s preteklostjo. En cikel se konča in začne se drugi. Saturnov prehod skozi peto hišo, ki je hiša ljubezni, globoko zareže v ljubezenske odnose.

RADKO: A mi ti poskušaš povedati, da si se zatreskala?

MILENA: Ja. Bojim se, da je najin zakon ...

RADKO: Dosti! O tem ne maram nič slišati!

MILENA: Pljusknil je vame kot besneči cunami!

RADKO: Prihrani mi podrobnosti!

MILENA: Vrnil mi je vero v ljubezen z veliko začetnico!

RADKO: Ne govori mi tega!

MILENA: Prvi poljub je trajal celo noč!

RADKO: A je poročen?

MILENA: Vdovec je, kapitan dolge plovbe v pokoju. *Radko trpi.* A trpiš?

RADKO: Kaj ti misliš, a?

MILENA: Žal mi je.

RADKO: Imaš njegovo sliko?

MILENA: Na, poglej. To je on.

RADKO *gleda fotko na zaslonu telefona*: A ima ta cigan kakšno ime?

MILENA: Boris Crnač.

RADKO: Cunami, ki se mu reče Boris, je butnil ob tvoje obale.

MILENA: Ja. Silovito je butnil.

RADKO: On je drugi cikel. Jaz sem pa prvi cikel, ki se bo končal?

MILENA: Ki se je že končal.

RADKO: Okej, sem se že končal. Kdaj?

MILENA: Pred približno pol leta.

RADKO: Pol leta me ni več, in o tem me šele danes obvestiš. Takoj bi mi morala telefonirati: Dragi prvi cikel, ni te več!

MILENA: Ne, ne, ti si še, ampak midva ne moreva več biti par.

RADKO: Par sva, dokler naju smrt ne razveže! O tem obstaja dokument!

MILENA: Ne se jeziti!

RADKO: Lej, Milena, midva sva v življenju prebrodila goščavo in puščavo, imava krizne izkušnje, nisva smrkavca, veterana sva. Ne govori mi o Saturnu. Dajva se pametno pogovoriti. Kot prijatelja in tovariša, kot stara druga.

MILENA: Kar govori, poslušam.

RADKO: Oseba, ki je v dolgotrajnem zakonu, se lahko nenadoma zatreska v drugo osebo. Okej, to se zgodi. Pogosto pa se izkaže, da je zatreskanost v drugo osebo samo simptom, ki govori, da je v prvotnem odnosu nekaj narobe. Ali je v najinem odnosu vse v redu?

MILENA: Ni.

RADKO: Ni, seveda ni. Ne vem, kako se je to zgodilo, ampak zgodilo se je, da sem sčasoma začel s teboj ravnati, kot da si moj otrok ali pa moj kuža, ne pa moja žena. Pazim, da imaš za jesti, za piti, tu in tam te peljem na izlet ali počoham po glavici, tu in tam te peljem v Emporium, tu in tam te kušnem na smrček ali lopnem po riti. To pa zate ni bilo dovolj, a ne da ne?

MILENA: Ne.

RADKO: Decembra grem v pokoj in od decembra naprej sem drug človek. Obljubim ti, da se bom poboljšal.

MILENA: Prepozno.

RADKO: Nikoli ni prepozno.

MILENA: Prepozno. Zame ni poti nazaj.

RADKO: Če je volja, je tudi pot.

MILENA: Ni volje.

RADKO: Boril se bom do konca.

MILENA: Proti Saturnu nimaš šanse.

RADKO: Ti imaš težave z razumevanjem lastnih čustev. Razdvojena si! Sprašuješ se, ali je mogoče, da še ljubiš mene, če pa si se zatreskala v kapitana. Jaz mislim, da me ljubiš. Vse življenje sva se imela rada. V tem, da do mene čutiš ljubezen, do kapitana pa zatreskanost, ni nič protislovnega. Ljubezen ne izključuje zatreskanosti, zatreskanost pa ne izključuje ljubezni. Tukaj gre za dvotirnost čustev. Prvi cikel je na prvem tiru, drugi cikel je na drugem tiru.

MILENA: Hočeš reči, da je dvotirnost čustev zate sprejemljiva?

RADKO: Ne, ni sprejemljiva! Oziroma je sprejemljiva, če je časovno omejena. Imela si šest mesecev, da si se do nezavesti zaljubljala, zdaj pa počasi prihaja čas za streznitev. Odljubi se! Vsakega veselja je enkrat konec.

MILENA: Veselja ne bo konec samo zato, ker boš ti rekel, naj bo konec.

RADKO: Ne, ti boš rekla konec! Mislila si, da je gusar, pa ni gusar. Mislila si, da je črn, pa sem na sliki videl, da je siv. Misliš, da je džek, pa se bo izkazalo, da ni džek. To je vajina zgodba.

MILENA: Enkrat sem v Parizu gledala neko kitajsko igro. Ko se je zastor dvignil, je cesar pogledal v občinstvo in rekel: Gledate najbolj nesrečnega moža na svetu. A veste zakaj? Zato ker imam dve ženi. Imam prvo ženo in imam drugo ženo. No, vidiš, to je moja zgodba.

RADKO: Boris?

BORIS: Ja, kdo je?

RADKO: Ste vi Milenin fant? A je to res?

BORIS: Kdo to sprašuje? Kdo ste vi?

RADKO: Njen mož. Jaz sem njen zakonski mož, vi ste pa njen nezakonski fant. Okej?

BORIS: Aha. Razumem.

RADKO: Dajva se midva dobiti.

BORIS: Da bi se dobila?

RADKO: Ja.

BORIS: Midva?

RADKO: Prosim.

BORIS: Zakaj?

RADKO: Par stvari je, ki bi jih rad vedel.

BORIS: Aha.

RADKO: Bistro Vesolje. Ob štirih. Bi šlo?

BORIS: Prav. Ob štirih.

BORIS: Kaj bi on rad od mene? Kaj imam jaz z njim za debatirati? A se bo hotel pretepati? Ma ne, človek je urednik na televiziji, tam so civilizirani, prav gotovo mi ne bo tiščal noža na grlo. Hoče me prestrašiti. Ali pa pričakuje, da se mi bo zasmilil. Kakšno taktiko bo ubral? Bo grozil? Bo sentimentalen? Moj bog, pa se ja ne bo zjokal? Tega ne bi prenesel. Rekel je, da bi rad zvedel določene stvari. Katere stvari? Kot prvo in prvo me bo vprašal, če jo imam rad. Pogledal ga bom naravnost v oči in rekel: Ja, gospod Radko, definitivno, rad jo imam! In prosim vas, bom rekel, najina ljubezen kot novorojeno dete potrebuje tišino! Prosim vas, da ne kričite na naju. Poklical sem vas, kolega Boris, da vam povem ... Ne, pod nobenim pogojem ne mislim prekiniti! A računate na to, da se bom ločil? Jaz nič ne računam! Bi vi, kolega Boris, radi živeli z njo? Izvolite! Ne, tega ne bo rekel. Izvolite že ne bo rekel. Pa tudi kolega ne bo rekel. Poslušajte, gospod Radko! Dvakrat na teden se dobiva; v devetih nebesih sva, midva sva

zadovoljna s statusom quo. Zaenkrat še ne razmišljam o skupnem gospodinjstvu! Bil sem že poročen, dobro vem, kakšno sranje, oprostite izrazu, je to. Ali je tudi vas žena prevarala? Ja, me je, ampak se nisem ločil zaradi tega. Tudi jaz, kolega Boris, se ne bom ločil! Oprostite, gospod Radko, pri tem bo najbrž tudi Milena imela nekaj besede. Kuža lahko zalaja, a ne? A veste, kolega Boris, da Milena še vedno izpolnjuje svoje zakonske obveznosti? Vas to ne moti? Po mojih informacijah to ne drži, ampak s tem bi se v končni fazi tudi sprijaznil. Jaz se pa nisem sprijaznil s tem, da moja žena spi z vami! In kaj zdaj? Okej. Še to skadim do konca in grem ...

BORIS: Dober dan.

RADKO: Dober dan. Vi ste torej ta ...

BORIS: Ja, jaz sem ta Boris. Gledal sem vas, kako stojite čez cesto in me motrite. Bi sedli? Boris.

RADKO: Radko.

BORIS: Bi kaj spili?

RADKO: Ne pijem, ne kadim, ne zvijam džojntov, ne jem mesa. In ne jagam tujih žensk.

BORIS: Zdravo življenje.

RADKO: Zdravo živimo tisti, ki nismo zdravi.

BORIS: Kaj vam pa manjka?

RADKO: Marsikaj. Povrh vsega pa izgubljam spomin, izgubljam živce, in kot vse kaže, izgubljam tudi ženo.

BORIS: Imate kaj proti, če prižgem?

RADKO: Vi kar, ne dajte se motiti.

BORIS: Saj se ne.

Boris prinese Mileni darilo: zlata ogrlica.

BORIS: Ti, nekaj me zanima, a Radko kadi?

MILENA: Vsake pol ure gre na vrt in se skriva za drevo. Ko gledam z okna, vidim, kako se cigaretni dim suka v nebo.

BORIS: Zakaj pa laže?

MILENA: To je poklicna deformacija. Vsi novinarji po malem lažejo. Radko je bil pod prejšnjo vlado urednik informativnega programa na RTV Slovenija, pa so ga degradirali. Premestili so ga v arhiv. Po ves dan bere časopise in gleda televizijo. Ko na zaslonu zagleda Janšo, kriči: Živel Tito! Karkoli že Janša razlaga, on skozi stisnjene zobe renči: Živel Tito.

BORIS: Jezus Kristus!

MILENA: Mama je po rodu Črnogorka, v prejšnji državi je delala v Udbi. Ima čin polkovnice.

BORIS: A je še živa?

MILENA: O, pa še kako! Sedemindeset let ima! Živi v domu. Po telefonu ga komandira. Po vsakem njenem klicu je Radko na robu joka. Od tega padem v depresijo.

BORIS: Ne smeš se vživljati v njegova psihična stanja. Ko začne trpeti, pejt v drugo sobo. Važno je, da ga ne vidiš in ne slišiš. V sebi ponavlja stavek: To se me ne tiče. To se me ne tiče! Si boš zapomnila: To se me ne tiče.

MILENA: Bom: To se me ne tiče.

BORIS: Kako ste?

RADKO: Ne preveč briljantno.

BORIS: Kaj lahko naredim za vas?

RADKO: So določene stvari, ki jih hočem vedeti. Pravico imam do tega.

BORIS: Nimate nobene pravice.

RADKO: A ste rekli, da jaz kot mož nimam nobenih pravic?

BORIS: Vi ste samo eden iz brezpravne množice prevaranih mož. Petinšestdeset odstotkov zakonskih mož so njihove žene prevarale vsaj enkrat v življenju. Če pa računamo tudi tiste, ki o tem samo fantazirajo, število naraste na neverjetnih devetindevetdeset odstotkov. Na tisoče vas zmedeno tava po tem mestu. In kaj lahko naredite? Nič. Zakon vas ne ščiti. Zakon ne predvideva nobenih sankcij proti ljudem, ki natepavajo tuje žene. Samo bentite lahko in objokujete svojo usodo, nimate pa pravic. In ni moja dolžnost, da se pred vami zagovarjam.

RADKO: A ste jo vprašali, če ima moža, preden ste se spravili nanjo?

BORIS: Tega nikoli ne sprašujem.

RADKO: To, vidite, ni korektno.

BORIS: Ah, bejžte no!

RADKO: Narabutali ste mojo ženo.

BORIS: Kaj sem?

RADKO: Natrgali ste sadeže na tujem drevesu.

BORIS: A ste vi normalni?

RADKO: Ugrabili ste moje življenje.

BORIS: Prosim?

RADKO: Mojo ženo, mislim. Ugrabili ste mojo ženo. *Iz aktovke vleče škatlice s tabletami in jih zлага na mizo.*

BORIS: Kristus Jezus!

RADKO: Imate mogoče aspirin?

BORIS: Ne. Nimam.

RADKO: Glavo mi bo razneslo.

BORIS: Kaj so pa te tablete?

RADKO: Te so za pritisk, nazobčane so za srce, te rumenkaste so proti holesterolu, te velike so proti vrtoglavici ... Aspirina pa nimam.

BORIS: A se vam vrti v glavi?

RADKO: Ja.

BORIS: Imate občutek, da se vrtite vi sami ali da se vrtijo predmeti okoli vas?

RADKO: Oboje.

BORIS: Od česa se vam bolj vrti, od višine ali globine?

RADKO *nenadoma, ježno*: Jaz nisem zmeden!

BORIS: Kaj pa? Obupan?

RADKO: In ne tavam po mestu.

BORIS: Torej se držite bolj doma. Pametno.

RADKO: Mama?

MAMA: Kdo je?

RADKO: Radko te kliče.

MAMA: Kdo?

RADKO: Tvoj sin, Radko.

MAMA: Aa! Ti si? Zakaj pa te v soboto ni bilo?

RADKO: Doma imam probleme, mama. Milena se je spentljala z nekim kapitanom.

MAMA: Ooo, kapitan JNA? Kot tvoj oče!

RADKO: Ne, pomorščak je, kapitan dolge plovbe.

MAMA: Aa, trgovska mornarica. Joj, kuku mene! To so pa največji pofuklji. V vsakem mestu imajo priležnico. Od Džakarte do Rio de Janeira naštancajo cel kup otrok, potem pa – brigo moja, predji na drugoga. Napumpal jo bo, napravil ji bo otroka in izginil kot kafra.

RADKO: Ne bo izginil! Drži se je kot klop!

MAMA: Ti boš pa pankrta redil! V črno te bo zavila ta tvoja. Sem ti govorila, da se ne ženi z igralko!

RADKO: Si, mama.

MAMA: No, zdaj pa imaš!

RADKO: Ne vem, kaj naj naredim, mama.

MAMA: Pretepi ženo, sine!

MAMA: Ureži palico in udri! Udri, da bo vsa črna!

RADKO: Nikoli je nisem udaril.

MAMA: Napaka! Zato se je pa razpustila, ker se te ne boji. Baba se mora moža bati! Kako se pa piše ta njen šalabajzer?

RADKO: Boris Crnač.

MAMA: Crnač! Crnač ... Slišala sem za nekega Pavla Crnača. Vprašaj kapitana, kako je ime njegovemu očetu.

RADKO: Bom.

MAMA: Moram prekiniti, zmenjena sem s pedikerjem. Pokliči, ko jo boš premlatil.

RADKO: Hvala, mama. Bom, mama.

RADKO: Ena stvar naj vam bo jasna: ne bom se izselil iz svoje hiše. Zelo sem navezan na svoj dom. Pred kratkim sem odplačal zadnji obrok hipotekarnega posojila. Zdaj je hiša moja. Menda se je ne nameravate polastiti, kot ste se polastili moje žene.

BORIS: Nekaj morava razčistiti. Vaše žene nisem ukradel. Sama se mi je dala.

RADKO: Dala se vam je?

BORIS: Ja!

RADKO: Ona si je poželega vas? Prav vas?

BORIS: Zakaj se čudite?

RADKO: Toliko lepih mladih ljudi je na svetu, ona pa pade na starca.

BORIS: Ne zgledam mlad, ampak v srcu sem še vedno mladenič.

RADKO: Se vam poročene ženske pogosto takole dajejo?

BORIS: Zadnje čase samo ona.

RADKO: Kako je prišlo do tega?

BORIS: Po naključju. Najine oči so se zahakljale na sprejemu ob francoskem državnem prazniku. Na Fužinah. Nisva mogla odmakniti pogleda drug z drugega, bila sva kot zataknjena. V prvem hipu sva se na popolnoma naraven način medsebojno razumela in sprejela. Skoraj čudežno. V naslednjem hipu se je v meni sprožila verižna reakcija, trk poblaznelih atomov v duši, zalila me je vroča energija. Prijel sem jo za roko in ji šepnil: Ti baba, ona pa je dahnila: Ti dedec, in me peljala ven na teraso. Noč je bila topla.

RADKO: Okej, šla sta na teraso. A ti ga je takoj zakrtačil?

MILENA: Takoj.

RADKO: A si kričala?

MILENA: Ja.

RADKO: Kaj?

MILENA: Kričala sem: O, o, o, ti kapitan, o moj kapitan, o ti gusar moj črni!

RADKO: Kaj pa on?

MILENA: On je pa rekel: O ti kurba moja sladka! O!

RADKO: Kurba ti je rekel?

MILENA: Ja.

RADKO: S kakšnim glasom?

MILENA: Strastno, s strastnim glasom.

RADKO: Kaj si pa ti rekla?

MILENA: Rekla sem: O ti gusar moj črni! Reci Kolkata!

RADKO: Zahtevala si, naj reče Kolkata? Pa je rekel?

MILENA: Ne, rekel je: O ti kurba moja medena!

RADKO: Je tudi to rekel s strastnim glasom?

MILENA: Tudi. Z globokim strastnim glasom.

RADKO: No, pokaži kako, zaigraj mi!

MILENA: O ti kurba moja medena!

RADKO: Kaj pa ti, kaj si pa ti rekla?

MILENA: Jaz sem pa spet rekla: Reci Kolkata! Reci Kolkata!

RADKO: Nisi tako brezbarvno, nevtrarno rekla! Povej točno tako, kot si rekla.

MILENA: Rekla sem: Reci Kolkata! Reci Kolkata! Ampak on je spraševal: Zakaj, zakaj naj rečem Kolkata?

RADKO: A si mu povedala zakaj?

MILENA: Ja, seveda, rekla sem: Joj, joj, joj, kapitan! Umrla bom! Samo reci! Ne bo mi prišlo, če ne rečeš Kolkata. O, uboga jaz!

RADKO: In je zakričal?

MILENA: Ja, zakričal je Kolkata!

RADKO: Samo to ste ji rekli: Ti baba!

BORIS: Samo to.

RADKO: Ti baba!

BORIS: Ti baba.

RADKO: Je to kakšen urok?

BORIS: Naboj tistega trenutka je bil tako eruptiven, tako poln življenjske sile, da ni prenesel nobenega odlašanja. V hipu se je moralo vse dopolniti.

RADKO: Ste bili pijani?

BORIS: Ene par viskijev sem imel v riti, ampak morate vedeti, da ga precej nesem, to ni vplivalo na potek dogodkov.

RADKO: Kaj pa je vplivalo?

BORIS: Ekstaza poletne noči.

RADKO: Poletna noč! »Pridi zdaj pome z ognjem v očeh?«

BORIS: Ja.

RADKO: In koliko časa že traja ta noč?

BORIS: Šest mesecev.

MILENA: Alja, zdravo. Kaj počneš?

ALJA: Ej, mami! Kuham. Pa ti?

MILENA: Jaz imam pa problem.

ALJA: Kakšen?

MILENA: Spoznala sem enega gospoda.

ALJA: Ja?

MILENA: In mi je zelo všeč.

ALJA: Ja?

MILENA: A poslušáš?

ALJA: Ja, valjda.

MILENA: Ne vem, kako naj ti povem.

ALJA: Daj, mama, ne kompliciraj!

MILENA: Zaljubila sem se.

ALJA: Ma ne!

MILENA: Ma ja.

ALJA: Ti, v tvojih letih?!

MILENA: Ja, v mojih.

ALJA: Oprosti, to je smešno.

MILENA: Zate že mogoče.

ALJA: A gre za platonično ljubezen?

MILENA: ...

ALJA: A si slišala, kaj sem te vprašala?

MILENA: Je kar konkretna. Boris je tako fizično omamen, da od njega ne morem odlepiti oči niti, kadar pije kavo, njegov najmanjši telesni gib ima tako veliko čutno moč nad mano, da se z njim ni mogoče družiti platonično.

ALJA: A ima ta človek sploh kakšno napako?

MILENA: Nečimrn je, ampak to je ravno tisto, kar me tako nezadržno privlači. Boris ni komplikator. Z njim je vse skrajno naravno in preprosto. Kot moje lastno dihanje. Boris je najbolj nenavaden navaden človek, kar sem jih kdaj srečala.

ALJA: Bože mili, mama! Kaj pa oči, a ve?

MILENA: Zelo je nesrečen.

ALJA: To si lahko mislim. Ubogi ati.

MILENA: Ne vem, kaj naj naredim.

ALJA: Pa saj nisi dvajset let stara! Takoj prekini to zvezo in se pobotaj z očijem.

MILENA: Če imam pa Borisa rada!

ALJA: Joj, čebula se mi bo prižgala. Te pokličem.

RADKO: Hodiš mimo mene kot mimo smrdljivega veceja. Ko prideš domov, me komaj pogledaš. Ne razveseliš se, ne zavriskaš, ne zaiskrijo se ti oči, nisi vesela, da me vidiš.

MILENA: Zakaj bi zavriskala? Od presenečenja? Kakšno presenečenje pa si ti? Saj si zmeraj doma. Grem s ta malimi na sprehod, se vrnem, ti si tu! Grem v mesto, grem na trg, grem k Meti na kavo, grem z Aljo v kino, grem na koncert, pridem domov, ti si spet tu. Na istem mestu, kjer si bil, ko sem odšla. Niti premaknil se nisi!

RADKO: Zmeraj se premaknem, ko grem na vece.

MILENA: Včasih si bil vsaj zabaven: oboževal si me, me preklinjal, posiljeval, maltretiral, se mi metal pred noge in hotel zame umreti. Zdaj pa nič! Nič! Kot kos pohištva si. A smo veseli, ko vidimo komodo? A pozdravljamo mizo, a pozdravljamo omaro, a pozdravljamo kavč, ko pridemo domov? Zdravo, kavč, kje pa hodiš, ljubček, dolgo te nisem videla. A si bil na službenem potovanju?

RADKO: To bi rada, a ne, da grem za dopisnika v Moskvo in da se kapitan ugnezdi v moji postelji!

MILENA: Premakni se, pojdi nekam ven, pojdi na zrak, v družbo, pojdi v gostilno, pojdi na tekmo, pojdi igrat karte, pojdi balinat!

RADKO: Kapitana najbrž ne pošiljaš balinat!

MILENA: Boris vsak dan teče na Rožnik.

RADKO: Seveda, nabira kondicijo! Kolikokrat na teden pa skače po tebi? Kolikokrat na teden mora kričati Kalkuta?

MILENA: Spremenila sva geslo. Zdaj kriči Karibi.

RADKO: Zakaj Karibi?

MILENA: Zato ker so pirati na Karibih doma. Dvakrat na teden, v torek in petek, kriči Karibi. V ponedeljek imam pilates, v sredo in četrtek imam ta male, vikend, če slučajno ne grem na barko, pa prebijem v družbi s pohištvo ...

RADKO: Kaj ti gre pohištvo tako na živce?

MILENA: On ima skoraj prazno stanovanje. V spalnici ima samo en velik jogi, v dnevni sobi klavir, v kopalnici pa banjo z džakuzijem.

RADKO: A ti igra na klavir?

MILENA: Igra. Igra: Ti voglio bene assai.

RADKO: Pred ali po seksu?

MILENA: Po.

RADKO: In potem gresta v džakuzi?

MILENA: Ja.

RADKO: In po vsem tem prideš meni domov, kot da se ni nič zgodilo?

MILENA: Kam pa naj grem?

RADKO: Ne vem! Lahko bi prespala na tistem velikem jogiju, ki ti je tako zelo všeč.

MILENA: Si to želiš, da prespim na Borisovem jogiju?

RADKO: Ne!

MILENA: Kje pa naj potem spim?

RADKO: Doma! Saj imaš dom, a ne?!

MILENA: Prav, to je zmenjeno: seksam na jogiju, spim doma.

RADKO: Zmenjeno.

MILENA: A veš, zakaj sem dol padla, ko si mi na francoskem sprejemu rekel: Ti baba!

BORIS: Ne, ne vem. Kako naj bi vedel?

MILENA: Vsi moji vnučki me kličejo baba. Baba Milena. Zadnjič sva z Ivanom tri ure hodila po mestu, bila sem že utrujena in sem mu rekla: A dovoliš, prosim, da malo počivam? No, baba, kakšna neumnost je pa to? Na knjižnem sejmu v Cankarjevem domu, še ni imel dve leti, se je predsednik Türk nekaj pogovarjal z mano in ga je Ivan zelo hitro prekinil: Nasvidenje, stric, baba je z mano. Pred enim letom, ko sem šla v Turčijo, je Andrej rekel Alji: Joj, baba je šla v Brdavsovo deželo, jaz je pa nisem opozoril ... Baba Milena! Kot vrabčki kar naprej čivkajo baba Milena. Joj, kar stopim se, ko me pokličejo baba. Zakaj me ti ne kličeš baba?

BORIS: A bi rada, da te kličem baba?

MILENA: Ja!

BORIS *razposajeno*: Baba, baba, baba! Baba, a si ti vesela, da si moja baba?

MILENA *razposajeno*: Ja, vesela sem, zelo sem vesela.

BORIS *razposajeno*: Baba moja ...

MILENA *razposajeno*: Kaj je?

BORIS *razposajeno*: Baba moja ...

MILENA *razposajeno*: Kaj je?

BORIS *razposajeno*: Saj veš, kaj je.

MILENA *razposajeno*: Ne vem ...

BORIS: Baba moja, pridi na Karibe! Baba, baba, baba, baba, baba, baba ...

RADKO: Zelo mi je všeč hiša, v kateri stanujete.

BORIS: Ste jo videli?

RADKO: Dobro zgledate v belih kratkih hlačah in belih nogavicah, kadar greste teč v Tivoli. A hodite v solarij? Lepo zagorela meča imate.

BORIS: V Piranu imam jadrnico. Jadram.

RADKO: Z Mileno?

BORIS: Ja, včasih tudi z Mileno. Nimate boljšega dela, kot da stojite pred mojo hišo in oprezate za mano?

RADKO: Nimate vi boljšega dela, kot da mi kradete ženo? Mi nameravate vzeti tudi otroka?

BORIS: Ne, hvala, ne rabim otrok.

RADKO: Rajši bi videl, če bi mi namesto žene ugrabili hčerko. Alja je fejst. In je zelo podobna Mileni. Izrezana Milena! Razmislite, daste staro, dobite mlado.

BORIS: Pa kaj je z vami? Vajina hči je odrasla, samostojna oseba; ima družino, ima že svoje otroke.

RADKO: Dokončajte svojo umazano raboto! Izvolite, ugrabite vse, ženo, hčer, vnuke, oropajte me do konca, večji revež, kot sem zdaj, itak ne morem biti.

BORIS: Kako boste živeli sami, brez družine?

RADKO: Bolje bi mi bilo brez žene in družine!

BORIS: Kaj? Kaj ste rekli?

RADKO: Včasih, ko mi kljubujejo, me prime, da bi vse poslal v tri krasne. Vse! Obide me intenziven moment ljudomrznosti. Na lepem se do vrha napolnim z nepremostljivimi zamerami.

BORIS: A ste z Mileno tudi v zameri?

RADKO: Tudi. Z njo še najbolj. Prav zasovražim jo. Hrepenim po tem, da bi jo kaznoval, da bi ji puščal kri, da bi jo rezal, da bi ji prizadel gorje. Naj gre, si mislim, naj gre nekam s tistim svojim kapitanom.

BORIS: Impulzivni ste.

RADKO: Vi bi me morali srečati, ko sem bil mlad! Takrat sem bil šele impulziven. Ko me je popadel bes, sem bil kar precej nasilen, veste. Ne boste verjeli, ampak ljudje so bežali pred mano. Takrat vam najbrž ne bi padlo v glavo, da bi šarili po moji ženi.

BORIS: A vi meni grozite?

RADKO: A vi mislite, da ste prvi, ki mu je Milena všeč?

BORIS: Ne, čakajte malo: a vi meni grozite?

RADKO: Pred vami so bili, ohoho!

BORIS: A vi meni grozite?

RADKO: Enkrat jo je en režiser ugrabil, mesec dni jo je imel zaprto v Trenti. Ko jo je vrnil, jih je obilno dobil po pički!

BORIS: A vi meni grozite?

RADKO: Ona je bila zvezda!

BORIS: A vi meni grozite?

RADKO: Nanjo so šli kot muhe na med!

BORIS: Jaz sem bil bokсар. Pa ne slab! Leta 1965 sem v ringu skoraj ubil človeka.

Malo je manjkalo, pa ne bi nikoli več stal na nogah. Še vedno imam smrtonosno levico. Hočem, da to veste.

RADKO: Lepotica je bila!

BORIS: Zakaj govorite v preteklem času? Saj je še lepotica. Božica je, iz nje seva nadnaravna milina, okoli glave ima zlato avreolo. Dobra vila je! Še nikoli nisem srečal tako angelske osebe.

RADKO: Nona je, nona, če še ne veste tega!

BORIS: Pa kaj potem?

RADKO: Kot nona ima obveznosti! Varuje najine vnuke. Na srečo je pri meni dovolj prostora. Kako boste pa vi stlačili pet pamžev v tistih ubogih osemdeset kvadratov?

BORIS: Ej, Radko, a ne bi vi šli na pregled k psihiatru?

RADKO: Sem že bil!

BORIS: Pejte še enkrat, za vsak slučaj!

RADKO: Moja hči bo znorela, ko bo ugotovila, kako stvari stojijo.

BORIS: Kako stvari stojijo?

RADKO: Požvižgate se vi na dobrobit otrok! Kdo, mislite, da jim skuha nedeljsko kosilo? Jaz! A znate vi kuhati? Najini vnuki ogromno pojedjo.

BORIS: Kristus Jezus.

RADKO: Zakaj kar naprej govorite Kristus Jezus? A ste verni?

BORIS: Ja, veren sem. A imate kaj proti?

RADKO: Ne, nič; samo jaz sem bil drugače vzgajan. Pri nas doma nismo nikoli omenjali Kristusa in njegovih sorodnikov. Jaz nisem hodil k verouku in nisem bil krščen. Ko sva šla enkrat z mamo mimo kapelice, sem jo vprašal: Mama, kaj je to? Ah, Rac, to je ena taka mala kučica. Kdo je pa ta lepa gospa? Oh, je rekla, to je pa ena teta z dojenčkom.

BORIS: Za Mater Božjo in Jezuščka je rekla »teta z dojenčkom«?

RADKO: Kako je bilo ime vašemu očetu? Pavel je bil, a ne, Pavel je bil!

BORIS: Pustite mojo familijo čisto pri miru!

RADKO: Mama! Ni mi hotel povedati, kako je očetu ime.

MAMA: Ni hotel? Mamu mu njegovu!

RADKO: Ne. Je pa priznal, da je veren.

MAMA: No, vidiš. Ta Pavel Crnač je bil med vojno poveljnik 3. domobranskega bataljona.

RADKO: Moj Crnač ni Pavel, on je Boris!

MAMA: Ja, saj vem! Ampak ta Boris bi lahko bil Pavlov sin. Milenin oče je padel v partizanih. Borisov oče je bil pri domobrancih. Gledala sta se preko puškine cevi.

RADKO: Mama, a ti misliš, da je Borisov oče ustrelil Mileninega očeta?

MAMA: Ni dvakrat za reči, da ga je prav on počil.

RADKO: Misliš?!

MAMA: Zdaj pa si ti predstavljaš, da si ti Milena.

RADKO: Jaz, da sem Milena?

MAMA: Ja, ti si Milena, in pride ptička in ti pove, da spiš s sinom človeka, ki je ubil tvojega očeta. Kako bi se počutil?

RADKO: Grozno!

MAMA: In kako, misliš, da bi se Milena počutila?

RADKO: Ona igra v grških tragedijah, ona bi ta moment potencirala do neba, ona bi preklela Zevsa in Saturna, ona bi se počutila pošastno!

MAMA: In prav je tako! Naj se počuti pošastno!

RADKO: Kdo bo pa ptička?

MAMA: Ti boš ptička! Ko bo to zvedela, ga bo pri priči pustila.

RADKO: Ja, to bi bilo treba najprej dokazati!

MAMA: Bomo dokazali. Si premlatil ženo?

RADKO: Ja. Po nagi riti sem jo.

MAMA: S palico?

RADKO: Ne, s pasom.

MAMA: A je črna?

RADKO: Ne, plava je.

MAMA: Še ene parkrat jo bo treba.

RADKO: Ni problema. Kje pa naj najdem dokaze, mama?

MAMA: Nič ne delaj na svojo roko! Prepusti to meni. Smrt fašizmu!

RADKO: Svoboda narodu!

BORIS: Kdo je?

ALJA: Jaz sem Alja, Milenina hči. *Alja kliče iz zavetišča. Sliši se lajanje psov. Cezar kar naprej skače na Aljo.*

BORIS: A ste vi tudi igralka?

ALJA: Ne, jaz sem veterinarka.

BORIS: Kaj bo dobrega?

ALJA: A ste vi zapeljali mojo mamo?

BORIS: Ja, zakaj vprašate?

ALJA: Sram naj vas bo! Sram naj vas bo!

BORIS: Zakaj?

ALJA: Sram naj vas bo! Sram naj vas bo!

BORIS: To ste že povedali. A bi radi še kaj povedali?

ALJA: Kako vam kaj takega sploh pride na misel? Milena je ja ena dama v letih!

BORIS: Tudi vi boste prišli v njena leta.

ALJA: Najbrž. In kaj bo potem?

BORIS: Morda, pravim morda, se boste takrat počutili zapuščeno in osamljeno, ker vas lastni mož ne bo povohal.

ALJA: To ni vaša stvar!

BORIS: In takrat bo morda prišel mimo en tak gospod, kot sem jaz, in vas bo osrečil. A ne bi bili radi srečni?

ALJA: Pa ne na tak način!

BORIS: Drugega načina ni. Užitki so važna stvar v življenju. V naravi človeka je, da se izogiba bolečini in išče užitke.

ALJA: Pa ne na tuj račun!

BORIS: Užitki so možni samo na tuj račun. Moški in ženska se ljubita kot tujca, ona uživa z njim, on pa z njo. Lep dan želim, gospodična!

ALJA: Gospa ...

RADKO: Povej mi, kje si bila vso noč.

MILENA: Saj veš, kje sem bila.

RADKO: Hočem slišati iz tvojih ust!

MILENA: Ne!

RADKO: Povej!

MILENA: V Borisovem stanovanju.

RADKO: S kom si bila v Borisovem stanovanju?

MILENA: Z njim!

RADKO: Z njim? S kom, z njim?!

MILENA: Trikrat lahko ugibaš!

RADKO: Ne bom ugibal. Sama povej!

MILENA: Ne.

RADKO: Povej mi, boš pa ja povedala!

MILENA *potihem ponavlja*: To se me ne tiče, to se me ne tiče ...

RADKO: Povej mi, kaj sta počela.

MILENA: Ne!

RADKO: Povej mi, zaboga, povej. Daj, povej mi, a ti je bilo lepo. A ti je bilo lepo? A ti je bilo lepo? Povej mi, povej, ali ti je bilo lepo?

MILENA: Bilo mi je lepo!

RADKO: A ti je lepše s cunamijem kot z mano?

MILENA: Pomagaj mi, da se spomnim: kdaj sem bila nazadnje s tabo?

RADKO: Datum ne igra nobene vloge. Odgovori!

MILENA: Ja, lepše mi je z njim, Radko, cel svet je lepši, ko je z mano! Diši po morju, ima faco morskega volka, razbrazdano od vetra in slane vode. Lep je kot Robert De Niro.

RADKO *nenadoma z obupanim glasom*: A moje in tvoje življenje nista eno življenje?

MILENA: Ne, to sta dve življenji, ki se drgneta drugo ob drugo. Od tvojega življenja sem fasala odrgnine na duši!

RADKO: Rad bi, da bi ti občutila to, kar občutim jaz. Rad bi, da bi vedela, kako je, če te nekdo izda. Kako to peče! Kako to žge!

MILENA: To se me ne tiče, to se me ne tiče ...

RADKO: Kocko granita imaš v prsih!

MILENA: To se me ne tiče, to se me ne tiče ...

RADKO: A je zdaj to konec? Me boš pustila? Boš šla živet s sinom domobranca?

MILENA: Kakšnega domobranca?

RADKO: Borisov oče je bil pri domobrancih!

MILENA: Kdo ti je to natvezel? Borisov oče je bil španski borec! V Pokrajinskem muzeju v Kopru ima spominsko ploščo. Franco Juri jo je odkril. Pejt gledat!

RADKO: Oprosti, oprosti, oprosti ... *Trpi.* Spat grem ... Oprosti.

MILENA: Ne, počakaj. *Gre k njemu in ga poljubi na čelo.*

RADKO: Mama, dokazano je, da Borisov oče ni morilec.

MAMA: Ni morilec, je pa domobranec. Nije šija, nego vrat!

RADKO: Španski borec je!

MAMA: Aa, jebo ga otac njegov!

RADKO: Kaj bova pa zdaj, mama?

MAMA: Če je sin taka baraba, tudi foter ne more biti angelček. Drvo ne pada daleko od jabuke! Počakaj par dni, da premislim.

RADKO: Takoj pokliči, ko se boš česa spomnila.

MAMA: Ti pokliči, da jaz po nepotrebem ne nucam signala.

RADKO: Bom. Lahko noč, mama!

Boris sname čelado in vrže rokavice na sedež.

RADKO: A ste se pripeljali z motorjem?

BORIS: BMW, 500 kubikov. Lepotec, letnik 2007.

RADKO: Večni mladenič na beemveju. Tipično za plejboje, kot ste vi, je, da se postavljajo s športnim audijem in beemve kolesom. S tem dokazujete, da ste še zmeraj vražji kaveljc, a ne? To vam daje občutek moči, a ne da?

BORIS: Kaj pa vam daje občutek moči? Ko sem vas prvič zagledal, sem mislil, da ste težak na tovorni ladji, ki čaka na poziv za pretovor premoga ali vlečenje sidra. V tej delavski jakni in v teh oguljenih hlačah, neobrit in s čik gumijem v ustih ste videti kot mornar, šofer kamiona ali gradbeni delavec. In nikakor ne kot moški, katerega edini telesni napor je to, da drži svinčnik v roki. Levičarska poza, a? Glumite delavski razred ali kaj?

RADKO: Kaj pa vi glumite? Super mačota? Mornariški častnik v penziji, ki se naliva z viskijem, kadi cigare, okoli vratu ima zavezano svilen rutico, na roki ima debelo ketno iz belega zlata, ob sobotah hodi na nogometne tekme, žvižga za blondinkami in se muči na neudobnem sedežu športnega audija. Še čudno, da nimate zlatega uhančka v levem ušesu.

BORIS: Kako se šele vi mučite na rok koncertu v tesnem umetno spranem džinsu. Kje pa kupujete XXXL konfekcijo? Stavim, da ne znate zabiti žeblja v steno, da nimate pojma o denarnih poslih, da ne veste, kako avto funkcionira, če pa je treba zamenjati žarnico, pa kličete hišnika!

RADKO: Jaz sem intelektualec!

BORIS: Lepo od vas, da priznate.

RADKO: Jaz sem ponosen na to.

BORIS: Na vašem mestu se s tem ne bi hvalil.

Psi lajajo.

MAMA: Alja, sunce moje, a ti veš, v kakšno sranje je zabredla tvoja mati?

ALJA: Vem, babi, vem! Pa kaj naj jaz naredim?

MAMA: Čak! A imaš ti kakšno prijateljico?

ALJA: Imam, zakaj?

MAMA: Da jo kot vabo nastavimo temu kapitanu. On je galeb, sine, pofukelj. Leta za kiklami, sigurno bo zagrizel. Ona mora biti čedna, blondinka, vroča, mora zgledati kot kurbica.

ALJA: Take ne poznam.

MAMA: Sunce moje! On vsako jutro teče na Rožnik. Naj ga ona počaka pri cerkvi. Naj ga malo zapelje. Naj se zmeni z njim. Naj ti pove, kje in kdaj sta zmenjena. In takrat – hop! Pridem jaz kao slučajno z Mileno tja in ga zasačimo in flagranti! In ga tako kompromitiramo pred Mileno. Kaj praviš? A?

ALJA: Ne poznam take ženske!

MAMA: Ej, sunce moje! Te tvoje pasje negovalke v zavetišču so seksi, a niso?

ALJA: So, ampak to nima veze! Nobena se ne bi spustila v kaj takega!

MAMA: Pa če ji vse razložiš in jo lepo prosiš?

ALJA: Babi!

MAMA: Sunce moje, saj ni treba, da mu da!

ALJA: Babi!

MAMA: Ti si šefica v tem pasjem zavetišču, jebenti, ti bo pa ja naredila to uslugo!

ALJA: Babi! Tega mami enostavno ne morem narediti!

MAMA: Ko boga te molim!

ALJA: Ne!

ALJA: Mami, govorila sem z Andrejem Mravljetom.

MILENA: Kdo je to?

ALJA: Krasen človek in dober psihiater. Zmenila sem se, da prideta z očijem k njemu na pogovor.

MILENA: Ne grem k psihiatru. Saj nisem nora.

ALJA: Nisi nora, ampak v tej situaciji nujno potrebuješ pomoč. Oči še bolj od tebe. Ni zadosti, da so ga v službi degradirali, zdaj je moral doživeti še ta udarec. Svet se mu je podrl! Bojim se zanj. Ne smeš misliti samo nase!

MILENA: Pusti me pri miru!

ALJA: V petek ob enajstih.

MILENA: V petek grem na morje.

ALJA: Oči je privolil.

MILENA: On naj kar gre. Jaz ne rabim nobene terapije. Jaz sem normalna ženska.

ALJA: Videla sem te, ko sta z Borisom hodila po mestu in se zaljubljeno držala za roke. Kot kakšna najstnika! A je to normalno? Povej, a je to normalno za eno damo v letih? Ljudje so se obračali za vama. Ko te je Nejček zagledal, je začel kričati: Lej jo, babo, lej jo, babico babo! Sram me je bilo! Prijateljice me sprašujejo, če je ta tip tvoj šocelj. Oprosti, mama, ampak tvoje vedenje je škandalozno! Pa kaj si ti domišljaš! A se imaš za kaj posebnega? Na tisoče žensk trpi v zakonu, pa malo drugače kot ti, pa ne odfrčijo za prvim kapitanom, ki pride mimo!

MILENA: Lahko se postaviš na glavo, ne boš me pripravila do tega, da se zdravim od ljubezni.

MILENA: Kako tople roke imaš.

BORIS: Bolj od Radka?

MILENA: Radko je zelo zmrzljiv. Ponoči prihaja k meni, ker da ga zebe.

BORIS: Kako ga more zebsti? Saj imate centralno.

MILENA: V spalnicah so radiatorji izključeni, Radko je pa zelo zmrzljiv.

BORIS: Ne boš mi rekla, da se hodi k tebi gret?

MILENA: Ja, pride. Potrka in vpraša, če se lahko pride malo pogret.

BORIS: In kaj – mu dovoliš?

MILENA: Najprej ga opozorim, da ne bi kaj poskušal. Ko obljubi, da bo priden, mu dovolim, da zleze k meni pod kovter.

BORIS: Kako obljubi? Kaj reče?

MILENA: Čisto pri miru bom, samo malo se bom pogrel, reče.

BORIS: Jezus Kristus!

MILENA: Ima mrzel nos, mrzle roke, pa čisto ledene noge!

BORIS: In se stiska k tebi?

MILENA: Ja, seveda, jaz sem topla, jaz sem kot termofor.

BORIS: To je strašno, to je strašno! A te otipava?

MILENA: Jaz sem s hrbtom obrnjena proti njemu, on pa da roke pod moje pazduhe in se z nogami drgne ob moje noge.

BORIS: To je strašno!

MILENA: Ni tako zelo strašno.

BORIS: A kaj reče? A te nagovarja?

MILENA: Ne, čisto tiho je, samo včasih se mi zazdi, kot da malo ihti.

BORIS: Ihti?

MILENA: Ja, taki kratki, pridušeni, komaj slišni vdihni in izdihni pridejo iz njega ...

Ampak ne morem biti prepričana, ker imam levo uho na blazini, na desno pa bolj slabo slišim.

BORIS: Pa zakaj mu vse to pustiš?!

MILENA: Ne vem ...

BORIS: Nisi več njegova sužnja. Jaz sem tvojega telesa gospodar.

MILENA: A si bral zgodbo o Krambambuli? To je psička, ki je razpeta med bivšega in sedanjega gospodarja. Ko se onadva spopadeta, se mora reva odločiti, komu bo izkazala zvestobo. Krambambuli od žalosti umre, ker se ji oba tako smilita.

BORIS: Ti nisi Krambambuli. In ne boš umrla. In vedi, tvoja dva gospodarja nista enaka. Do naju ne moreš imeti ekvidistance! On je tvoj tlačitelj, jaz sem tvoj osvoboditelj! Kako se ti lahko tlačitelj smili?

MILENA: Ker je bil dober z mano. Še zmeraj me ima rad. Kot človeka me ima rad.

BORIS: Jezus Kristus!

MILENA: A trpiš?

BORIS: Malo že.

MILENA: Jaz tudi in Radko tudi. Vsi trpimo. Včasih si zaželim, da bi bila nekje daleč stran od trpljenja. Daleč stran od vaju.

BORIS: Tudi od mene?

MILENA: Tudi od tebe.

BORIS: Kam bi pa šla?

MILENA: Na festivalu v Rabatu sem spoznala nekega šejka. Šejk Mohamed bin Rašid al Maktum. Zelo je zabaven. Cel večer sva se smejala kot nora. Vabi me v Egipt. Ponuja mi vilo z golf igriščem ob Rdečem morju.

BORIS: In kaj bi tam počela?

MILENA: Skrbela bi za kulturno razvedrilo žena iz njegovega harema: filmi, knjige, glasba. In igrala bi golf.

BORIS: Jezus Kristus!

RADKO: Nepojmljivo, nepojmljivo!

BORIS: Kaj se vam zdi nepojmljivo?

RADKO: Da se vam je Milena tako hitro vdala.

BORIS: Nič drugega ji ni preostalo. Meni se je težko upreti. Če mi je ženska všeč, sem kratko malo nezadržan. Babe zmeraj zavohajo pravega dedca. Rade imajo kosmate prsi, ozke boke in široka ramena. Po tem sklepajo na velikost uda: nezgrešljivo prepoznajo idealnega oploditelja.

RADKO: Da si ne boste kaj naredili!

BORIS: Ni moja zasluga, ampak tako pač je: jaz sem alfa samec. Po naravi sem vodja in zmagovalec. Ščitim svojo žensko in skrbim zanjo. Če si boste pridobili moje zaupanje in postali moj prijatelj, bom ščitil tudi vas!

RADKO: Da bi me vi ščitili pred samim seboj? Hvala lepa!

BORIS: Ponudil sem vam roko, vi pa, kakor veste.

RADKO: Tudi če bi bil jaz baba, mi vi ne bi bili prav nič všeč. Niti približno niste moj tip!

BORIS: Nisem obseden s svojim zunanjim videzom, se pa zelo dobro zavedam, da sem dih jemajoč.

RADKO: Dih jemajoč? Zakaj pa?

BORIS: Zaradi svoje samozavesti in edinstvenosti.

RADKO: Uboga Milena, v koga se je zagledala!

BORIS: Vi svojo ženo očitno slabo poznate.

RADKO: Nekaj vam priznam. Včasih je bilo morda res tako. Milena je bila zame kar precejšnja uganka. Prva leta sva nonstop seksala. Po seksu pa nisem vedel, kaj bi z njo počel. Pojma nisem imel, kdo je ta ženska. Kdo je, kaj misli, kaj hoče?

Kaj se vrtinči v njeni lepi glavi? Ležala je, me gledala z vlažnimi očmi, jaz pa nisem vedel, kaj bi ji rekel! Nobenega stavka nisem spravil skupaj. Imel sem občutek, da sem vse, kar sem ji imel povedati, že povedal z ljubljajem.

BORIS: Jasno, to je prvo pravilo: če spolovilo dobro opravi, naj jezik molči.

RADKO: Šele ko sva dobila Aljo, sva se začela prepirati, se pošiljati v rit, in stanje se je normaliziralo.

BORIS: Kdo je komu prvi rekel: Pejt ti mal v rit!

RADKO: Se ne spomnim.

BORIS: Ona, a ne?

RADKO: Se ne spomnim.

BORIS: Seveda se spomnite! Ona, a ne?

RADKO: Ja, ona.

BORIS: Kaj pa zdaj? Hči je odrasla, se odselila, vaš prašič pa ni več tako zgovoren kot nekoč. Kaj je zdaj še razlog, da sta skupaj?

RADKO: Vi.

BORIS: Jaz?

RADKO: Vi, ja.

BORIS: Jaz sem posledica, ne razlog. Povejte mi en sam tehten razlog.

RADKO: Pa vi povejte en razlog, zakaj ste z njo.

BORIS: Mislim, da je to ljubezen.

RADKO: Mislite?

BORIS: Mislim.

RADKO: Niste pa prepričani? Po vsem tem vi niste prepričani?!

BORIS: Nisem rekel, da ne ...

RADKO: Kaj pa potem mislite?

BORIS: Nič.

RADKO: Nič ne mislite!

BORIS: Kaj pa vi mislite?

RADKO: Nisem se še odločil, ali bom ubil sebe ali vas.

RADKO: A se ne reče Kalkuta?

MILENA: Ne, pravilno je Kolkata. Kol-ka-ta!

RADKO: Zmeraj sva rekla Kal-ku-ta.

MILENA: Vse se je spremenilo. Saj tudi Bombaj ni več Bombaj, ampak Mum-baj.

RADKO: V Kalkuti sva doživela pravi seksualni delirij. Nikoli ne bom pozabil tiste razbeljene zatohle sobice, tvojih potnih okroglih prsi, tvojih rdečih sramnih dlak, tvojih otrdelih bradavičk, tvojih mokrih ritnih izboklin, tvojega nabreklega klitorisa. Nikoli prej in nikoli pozneje se nisva tako noro dol dajala. A se spomniš tistega Amerikanca v sosednji sobi, ki je popizdil, ker ni mogel spati, in je tolkel s pestjo po steni in vpil: Stop fucking, stop, stop fucking, you animals!

MILENA: Bil je nepozabno. Jaz sem krulila kot svinja, ko jo koljejo! Joj, kako je bilo vroče, joj, kar teklo je od mene.

RADKO: Kako si mogla spomin na najino Kalkuto vreči njemu v žrelo?

MILENA: Radko, življenje je lepo, ozri se okoli sebe, občuduj ga.

RADKO: Daleč naokrog ne vidim nič lepega. Daleč je Kalkuta!

MILENA: Kolkata. Kolkata! Kolkata!

RADKO: Jebenti život.

MILENA: Povej mi, zakaj si kar naprej žalosten?

RADKO: Ker z ničimer, kar rečem ali storim, ne morem vplivati nate, da bi me imela rada.

MILENA: To se me ne tiče, to se me ne tiče, to se me ne tiče ...

RADKO: Mileno sem spoznal v hipijevski komuni v Šempasu pred dvainštiridesetimi leti, ko je bila stara enaindvajset let. Vozila sva se v spačku, bila sva par v študentski folklorni skupini. Cvetela je kot njiva maka. Vitka in polna, na labodjem vratu pa osupljiva glava s smaragdnimi žarometi. Njena lica so bila kot iz porcelana. Ko se je nasmehnila, se ji je na tem ličku zmeraj naredila taka

globoka, srčkana jamica. Kot vdolbinica, ki jo z žlico naredimo sredi žgancev za ocvirke.

BORIS: Čas teče samo v eno smer. Nazaj ne moreš. Tiste vaše Milene ni več. Veliki zvezdasti cveti poljskega maka so se osuli, zdaj je godna glavica lepljivega mlečka. Njegov opojni izcedek me opija, da po lojtri omame plezam visoko v nebo. Njen vonj se mi je zajedel v telo, v srčne zaklopke, v mišice, v kri! Oh, Milena, moj jesenski cvet.

RADKO: Naj bom odkrit z vami: ona ni brez napak. Ni posebno lepa, ni posebno inteligentna ali iskrena. Toda ona je resnična ženska.

BORIS: Ja, ona je prava pravcata ženska!

RADKO *brska po torbi*: Na kateri dan sta se spoznala?

BORIS: Ne vem.

RADKO: Gotovo se spomnite!

BORIS: Ne, se ne.

RADKO *izvleče iz aktovke dnevnik*: Mogoče sem si tistega dne kaj zapisal v svoj dnevnik. Torej – kdaj?

BORIS: Naj vam bo. Bilo je štirinajstega julija 2008, na francoski državni praznik.

RADKO: Štirinajsti julij, štirinajsti julij ... Aha! Aha! Zvečer bo sprejem na francoski ambasadi, a sem preveč crknjen, da bi šel tja. Naj gre Milena sama. No, a vidite, a vidite, kaj je koincidenca? Če bi šel takrat z njo, se to ne bi zgodilo. Vi je ne bi vpričo mene grabili za roko in ji šepetali v uho: O ti baba!

BORIS: Me pa preslabo poznate.

ALJA: Mami! Prebrala sem tvoj intervju v Novi.

MILENA: In?

ALJA: Ja, mami, mami, mami, mami! To ni bilo pametno! Zakaj si privolila v razgovor?

MILENA: Cel teden so me oblegali novinarji. Telefonirajo, zvonijo na vrata, me zasledujejo. Na vsakem koraku naju slikajo! Na koncu nisem imela kam, in

privolila sem v razgovor. Bolje, da jim jaz povem, kaj je na stvari, kot da pišejo izmišljotine, to bi bilo še veliko slabše!

ALJA: Nobena bujna domišljija ne more prekositi stvari, ki si jih ti prostodušno izgovorila v mikrofoni. Zakaj si rekla, da si spoštljiva pristaniška vlačuga? Zakaj si rekla, da si mocarela v sendviču? Zakaj si rekla, da si Trnuljčica, ki jo je prebudil gusar? In zakaj si rekla, da si Lepa Vida, ki jo je ta isti gusar odpeljal na odprto morje?

MILENA: Saj ne morem zanikati tega, kar vsi vidijo. Kaj pa naj rečem? Da se kušujeva v Tivoliju, ker sva ekshibicionista?

ALJA: Kaj se ti je bilo treba poljubljati v Tivoliju?

MILENA: A me lahko ti kaj bolj pametnega vprašaš?

ALJA: Evo, tukaj berem: Zakon je kletka, zakon je ječa, zakon je hiralnica. A si ti je utrgalo?

MILENA: Rekla sem samo to, kar čutim.

ALJA: Kdo pa govori za časopis to, kar čuti!

MILENA: Jaz!

ALJA: Če samo pomislim, kako mora zdaj oči zardevati pred ljudmi.

MILENA: On nima za kaj zardevati, saj se ni on poljubljal. On se ne poljublja niti med štirimi stenami, kaj šele v Tivoliju pred kamerami.

ALJA: Užalila si vse poštene Slovenke, ki so se sprijaznile s tem, da do konca življenja živijo v nesrečnem zakonu.

MILENA: Poštene Slovenke naj bojo ponosne na to, da so poštene.

ALJA: Jaz sem tudi poročena! Tudi jaz živim v zakonu, ki ni idealen!

MILENA: Moje sožalje!

RADKO: Je kdaj katera vas prevarala? Se vam je to kdaj zgodilo?

BORIS: Večkrat.

RADKO: No, in? Ni vam bilo vseeno, a ne da ne? Kako ste se počutili?

BORIS: Jaz sem racionalen tip. Če se ženska vname za drugega, okej, spoštujem njeno voljo. Jaz svoje druge žene nisem cukal za rokav in vlekel nazaj. Ker vem, da je v življenju zmeraj tako: ena ženska gre, pride druga, življenje teče dalje.

RADKO: Ah, če bi bilo tako enostavno! A ste bili dvakrat poročeni?

BORIS: Ne, trikrat. Življenje je štafeta. Moški in ženske smo štafeta palica, ki gre iz rok v roke. To je fakat!

RADKO: To je cinizem.

BORIS: Veste kaj, vaše moraliziranje mi gre počasi na kurac!

RADKO: Moraliziranje gor ali dol, prevara je po domače povedano greh. Vi kot kristjan veste to bolje od mene.

BORIS: Lahko bi rekli, da obstajajo okoliščine, v katerih je greh neizogiben.

RADKO: Kaj je hujšega od tega, da nekomu ukradete ljubezen? Ni hujše kraje od kraje ljubezni. Je ni! Če bi mi ukradli denar, me ne bi bolelo!

BORIS: Veste, kaj vam bom povedal? Nihče še ni ukradel srečne ženske. Ukrasti srečno žensko je absolutno nemogoče!

RADKO: Hočete reči, da je Milena z menoj nesrečna?

BORIS: Mislim, da ni zadovoljna.

RADKO: Dokler niste prišli vi, je bila zadovoljna.

BORIS: Morda je bilo na zunaj tako videti. Ampak globoko v sebi ni bila srečna. Njena duša je bila upepeljena.

RADKO: Upepeljena? A bejžte no! Kdo jo je upepelil?

BORIS: Ja, kdo? Vi!

RADKO: Ne me žaliti! Mislite, da drugi ljudje nimajo duše! Da duša ni važna! Da dušo lahko pohodiš?!

BORIS: Nisem vas ubil, Radko.

RADKO: Lahko bi umrl od tega. Lahko bi umrl.

BORIS: To razumem. Ampak niste.

RADKO: A vam je žal, da nisem? Stavim, da ležita na barki in sanjarita, da bi imel prometno nesrečo. To si želita, a ne?

MILENA: Če bi Radko na lepem kar umrl ...

BORIS: Sam od sebe?

MILENA: Ja, to bi bilo idealno: sam od sebe. Da ga nenadoma pobere, da skopni kot sneg. Prstan na moji roki bi se razblinil, izginili bi najini vnuki in njihove igrače, izginila bi najina poročna slika, izginili bi vsi moji spomini na Radka. Izpuhtel bi iz moje glave, kot da ga nikoli ni bilo, kot da se nisva poročila, kot da je popoln neznanec, Laponec, Kitajec, enoceličar. Nekega dne bi se zbudila, in Radka ne bi bilo več in nikoli mi ga nihče ne bi omenjal. O Jezus, kako bi mi odleglo. Ne bi trpela, ne bi mi solna kislina razžirala srca, ne bi bila prekleta, ne bi si kar naprej očitala, da ga varam. Tak kamen bi padel z mene!

BORIS: Misliš, da te ima on še vedno rad?

MILENA: Mislím, da mu ni vseeno.

BORIS: Pa ti?

MILENA: Še. Drugače kot prej, ampak še. Rada imam njegovo ranljivost. Bolj je nezaščiten od drugih moških. Nekaj časa sva bila srečna, ampak sreča se razkadi kot dim.

BORIS: A ga ne moreš enostavno odklopiti kot star vagon in ga pustiti na stranskem tiru? Čao!

MILENA: Počutila bi se, kot če bi zavrгла dojenčka.

BORIS: Pretiravaš.

MILENA: Ne, sploh ne, Radko bi od hudega umrl.

BORIS: Se vsaj ne bi martral. A nisi ravnokar rekla, kako lepo bi bilo, če bi umrl.

MILENA: Ja, ampak ne tako, da ga jaz umrem!

BORIS: Prav. Jaz bom tu, na Prešernovi 9. Čakal bom. Vsak večer bom nestrpno čakal, da zaslišim obračanje ključa v ključavnici in potem žvenket tvojega poročnega prstana v kristalni posodici.

MILENA: Pridi, moj kapitan.

MAMA: Rac! Jaz sem dolgo cajta tuhtala, kaj naj naredim, in na koncu sem se odločila.

RADKO: Kaj si se odločila, mami?

MAMA: Jaz ga bom počila, hudiča!

RADKO: Koga?

MAMA: Tega zlikovca!

RADKO: Katerega zlikovca?

MAMA: Tega njenega kapitana!

RADKO: Ma ne, mami, ma ne!

MAMA: Ustrelila ga bom.

RADKO: Samo tega ne!

MAMA: Žrtvovala se bom zate, za tvojega otroka in tvoje vnuke.

RADKO: Ni treba, res ni treba! Boris ni slab človek!

MAMA: Imam dve pištoli: imam očetovo trofejno pištolo walther PPK in imam svojo službeno zastavo M57. Obe sta še kot novi. S katero naj ga počim?

RADKO: Z nobeno!

MAMA: Sem šla vadiť na Golovec. A veš, da se mi roka ni niti malo zatresla!

RADKO: Mami! Saj to je umor! Zaprli te bojo! Najmanj štiri leta boš fasala!

MAMA: Boli me dupe! Jaz sem že odživela svoje, ni me škoda. Doktor Macura mi je rekel, da ne bom dočakala stotke.

RADKO: Boš, mami, boš! Za stoto obletnico ti pripravljamo veliko fešto! S torto in ognjemetom!

MAMA: Škoda denarja!

RADKO: Mama, poslušaj me. Dobro me poslušaj! Če ti ubiješ Borisa, se bo Milena sto posto ubila. In ko se bo Milena ubila, se bom tudi jaz ubil. Pazi, kaj ti povem: ko se bo Milena ubila, se bom jaz tudi ubil. Vsi trije bomo mrtvi. Ti boš pa v zaporu na Igu. In boš sto posto žalostna. A bi to rada?

MAMA: Sine Radko, mnogo si pokvaren! Kako si se samo toga sjetio?

RADKO: V soboto pridem k tebi.

RADKO: Borim se kot lev prvi polčas, borim se drugi polčas, v sodnikovem podaljšku pa mi en gusar zabije gol. Par sekund pred koncem tekme.

MILENA: Kakšne tekme?

RADKO: Govorim ti o najinem življenju, ki se izteka! On jih ima sedeminšestdeset. Ej, sedeminšestdeset! Čez tri leta bo sedemdeset!

MILENA: Ti jih imaš pa štiriinšestdeset. A je to kakšna razlika?

RADKO: Tri leta! Ko je on hodil v drugi razred osnovne šole, sem bil jaz še v vrtcu. Ko je on maturiral na Srednji pomorski v Piranu, sem jaz končal šele prvi razred gimnazije na Šubičevi. Jaz še hodim v prekleto službo, on pa že tri leta vleče penzijo. Kaj pa, če jutri guzne, kaj boš pa potem?

MILENA: Bolj zdrav je od tebe, nič ne kaže, da bo guznil.

RADKO: Ne bi rekel, če bi se zaljubila v mladeniča. V mladega, lepega, zdravega veselega fanta. Fanta, ki ne rabi viagre! To bi še razumel.

MILENA: Tega šele ti ne bi pogoltnil.

RADKO: Meni si dala svoja najboljša leta. In nikoli ti jih ne bom dal nazaj. Nikoli!

MILENA: Leta niso srajca, ki jo opereš in še enkrat oblečeš! Kar je bilo, je bilo in nikoli več ne bo!

RADKO: On ne bo več dolgo trave tlačil! Guznil bo! A se spleča za pet, šest let rušiti mostove? A se spleča do tal zbombardirati hišo, v kateri si srečno živela?

MILENA: Hočem popolno ljubezen srca in telesa, ki bo neprekinjeno trajala dve leti, potem pa naj vame trešči grom!

RADKO: Ne razumem, kako si se mogla zaljubiti! V tvojih letih je to protinaravno. Odrasel človek se ne zaljublja!

MILENA: Po čem to sklepaš?

RADKO: Jaz, recimo, se ne bi mogel zaljubiti! Ni teorije!

MILENA: Ti si ti, jaz sem pa jaz!

RADKO: Nož si mi zabila v srce!

MILENA: Težko se tako pogovarjam, Radko. Bodi velikodušen, bodi uvideven, bodi pozitiven. Boris je zame neprecenljiv, ker je edini, ki mi je po dolgem času povedal, kdo sem. Saj sem že pozabila, kdo sem. Njegove nežnosti mi pokažejo, da sem lepa in poželjiva, on mi pove, da sem zanimiva in enkratna,

drugačna od vseh, ki jih pozna. S tem, ko je izbral prav mene, me je naredil za edinstveno na tem svetu. On me ima rad kot nikogar in tudi jaz ga imam rada. Rečem mu, da mu pripadam, da lahko naredi z mano, kar hoče, da brez njega ne morem živeti.

RADKO: Brez njega ne moreš, brez mene pa lahko. A naj se poberem takoj ali naj počakam, da me vržeš v kontejner za biološke odpadke?

MILENA: Radko, ti si moj dragi prijatelj. Veš, kaj je moj edini problem s teboj? Vedno zaspim, ko te poslušam.

RADKO: A tako? Zaspiš? V jeseni življenja sva, draga moja. Ko se vsa narava pripravlja na počitek. Ko se vročine poležejo in pomladne nevihte umrejo. Sadeži so dozoreli in se medijo na toplem soncu. Dnevi in tedni tečejo kot mirna oljnata reka, brez surovih presenečenj. To je čas nirvane. Kaj bi pa ti rada? Saturnovo leto, poplave, potrese, požare, sneg v avgustu, češnje v decembru? Kaj se to pravi, takole znoreti na stara leta?

MILENA: Saturn je kozmična sila. Nihče ga ne pokliče, sam pride in nam vlada.

RADKO: Meni ne!

MILENA: Meni pa!

RADKO: Nekega jutra se boš zbudila in poleg sebe zagledala eno črno žabo, ki smrči, in rumeno lužico v postelji. Takrat se boš spomnila name in si rekla: Kje sem imela pamet? Radko vsaj ni rabil plenic!

RADKO: Milena ima triinšestdeset let. Veste, koliko je to?

BORIS: To za žensko ni nobena starost.

RADKO: Vseeno! Zakaj si ne najdete kakšne mlajše? Moški v vaših letih si radi izberejo mlad, sočen kos mesa.

BORIS: Zakaj si vi ne izberete bolj sočnega kosa?

RADKO: Jaz že imam svoj kos.

BORIS: Rekli ste, da ni dovolj sočen.

RADKO: Ne, mislil sem, da za vas ni dovolj sočen.

BORIS: Se zavedate, kaj ste rekli? O Mileni ste se izrazili, kot da je nekakšna žvarovina. Nekvalitetno meso z veliko maščobe.

RADKO: To ste vi rekli!

BORIS: Rekel sem samo to, kar ste vi podzavestno mislili.

RADKO: Zmotili ste se.

BORIS: Prav, v redu. Ne vem, zakaj me potem gnjavite.

RADKO: Ker dva ne moreva jesti z istega krožnika.

BORIS: Saj ne jeva istočasno!

RADKO: Milena je moja doživljenjska tovarišica. Bila je, je in bo. Tovarišica! Se še spomnite te besede? Tovarišica! Kako to ponosno zveni!

BORIS: Zakaj se ne vpišete v partijo? Tam boste imeli tovarišic, kolikor vam kurac hoče!

RADKO: Tovarišica je več kot prijateljica in več kot ljubica in več kot žena! Ampak vi ne rabite tovarišice. Zato sem vam svetoval, da si najdete kakšno mlajšo.

BORIS: Imel sem mlajše, pa sem prišel do zaključka, da je to zame prenaporno. Absolutno prenaporno! Sicer je super žgečkljivo, če imaš mlada dekleta, a je tudi kočljivo. Njihova koža čudovito diši. To je poseben vonj življenja, ki ga oddaja samo razvijajoče se telo. Kot vonj rosne rože na poletno jutro. Njihovo spolovilo je videti, kot da bi bilo ravnokar ustvarjeno. Ampak s smrkljami te začne obletavati nekaj kot slaba vest. V določenem trenutku se zaveš, da punčki ne moreš biti samo ljubimec, hočeš nočeš si tudi oče. To je pa perverzno. Kapiraš, da se obnašaš kot njen oče. In si rečeš: O jebenti, lahko bi ji bil oče, fak, uničil ji bom življenje. Fak! A veste, da sem se hotel obesiti?

RADKO: Prav občudujem vas. Pri teh letih – pa še vedno tako potenten! Kako vam to uspeva?

BORIS: Cialis.

RADKO: Kako ste rekli?

BORIS: Cialis. Tablete cialis.

RADKO: A ne viagra?

BORIS: Ne, cialis. 48 ur drži in ne spusti.

RADKO: A bejžte no!

BORIS: Ja, samo nič ne smete piti, nobenega alkohola!

MILENA: Kar se nezvestobe tiče, imaš ti tiho za biti kot miška. Še dolgo potem, ko si nehal hoditi v mojo posteljo, si kaval druge ženske.

RADKO: Najboljša obramba je napad, a ne? Nikoli, nikoli, nikoli nisem imel drugih žensk.

MILENA: Na mojem seznamu jih je en ducat. In ni rečeno, da je spisek popoln. Prav gotovo sem kakšno spregledala.

RADKO: Razvijaš teorije brez konkretnih dokazov.

MILENA: Dolgi lasje na tvojem suknjiču, sledovi šminke na srajci, beli madeži na gatah. Ko se drugo jutro sliniš okoli mene, zmeraj vem, da si kakšno povaljal. Če moč sredi tedna prinese ženi šopek rož, je to rdeči alarm! Na delu je slaba vest.

RADKO: Nikoli nisem imel slabe vesti! Pa veš zakaj? Ker nisem imel razloga!

MILENA: Nič ti ne pomaga, da tajiš, jaz te berem kot odprto knjigo. »Ti si najlepša na svetu,« rečeš samo takrat, ko daš dol kakšno gravžo. Kakšno tajnico, kakšno pripravnico, kakšno prevajalko ali sindikalistko z ritjo kot kmečka peč. Priznaj, pofukal si pol televizije!

RADKO: Kdo mi to očita? Rekorderka po številu koitusov v Evropi! Ampak jaz nimam seznama. Veš zakaj? Ker bi bil predolg! In za razliko od tebe jaz ne pogrevam starih štorij. Kar je bilo, je bilo, vse sem ti odpustil!

MILENA: Kaj si ti meni odpustil?

RADKO: Spomni se maja 87, ko si izginila kot kafra in te cela dva meseca ni bilo domov! Ko si končno prišla, sem ti odpustil!

MILENA: Takrat sem jaz tebi odpustila.

RADKO: Kaj?

MILENA: Tisto Magdo iz Dolenjskih Toplic!

RADKO: Nobene Magde se ne spomnim.

MILENA: Se ne spomniš, kaj si počel 1. maja v bazenu?

RADKO: Plaval sem kravl. Ampak to ni bilo v Dolenjskih Toplicah.

MILENA: Kje pa?

RADKO: Hotel Golf na Bledu!

MILENA: Saj je vseeno, iz bazena si prišel brez kopalk!

RADKO: Strgale so se!

MILENA: Magda ti jih je slekla, ko si jo potunkal.

RADKO: Lej, pustiva kopalke. Mene žre to, kar se danes dogaja! Tukaj in zdaj!

MILENA: Preden se začneva pogovarjati o meni, hočem, da nekaj razčistiva. Hočem, da me pogledaš v oči in s skesanim glasom rečeš: Milena, skakal sem čez plot, imel sem veliko bab!

RADKO: Tu pa tam katero.

MILENA: Imel si jih.

RADKO: Za eno noč.

MILENA: Vseeno, imel si jih!

RADKO: Ja, imel sem seks, samo seks brez ljubezni. Nikoli se nisem zaljubil! Nikoli!

MILENA: Imel si jih!

RADKO: Vračal sem ti milo za drago.

MILENA: Fuu-kal si! Zakaj misliš, da pri meni odpoveš?

RADKO: Ne znam razložiti. Imel sem slabo vest, ker ne seksava, ampak že sama misel, da bom moral to početi, je v meni vzbudila občutke, ki jih imam, ko telovadim po navodilih radijskega napovedovalca. Ne vem, ne vem, ne vem ...

MILENA: A hočeš, da ti jaz povem zakaj? Zato ker si se me naveličal.

RADKO: Ne, to ni res!

MILENA: Ja, naveličal si se me. No, ne vem, zakaj se čudim. Stara baba sem, moja koža ni več gladka, moja rit, moja stegna, moji joški niso več čvrsti. Moja muca ni več tako mokra, moja usta niso več tako sladka!

RADKO: Ma ne! Ljubica moja! Ti si še zmeraj krasna, ti si šarmanтна, ti si gospa! Ti si lady! Ti si princesa Diana. Zgledaš kot rolls royce. Zgledaš kot concorde! Jaz sem pa sklumpana stara gara. Starček. Moj obraz je gubast, moje mišice so mlahave, moje roke so suhe, plešast, sključen pegast in obnemogel debeluh sem, potim se kot konj!

MILENA: Dišiš pa še vedno!

RADKO: Hugo boss. Povohaj.

MILENA *ga povoha*: Mmmmm! Po čem pa jaz dišim?

RADKO: Daj da te povoham. *Jo voha*. Dišiš po chanelu 5, tako kot nekoč. Mmmm!

Milena in Radko se čedalje bolj strastno obvohavata po celem telesu.

MILENA: Mmmm. Mmmm, mmmm ...

RADKO: Mmmm. Mmmm, mmmm ... Ta tvoj kapitan je v meni obudil vročo željo, da
bi te spet imel!

MILENA: Vsaj za nekaj je Boris dober: če ne bi bilo njega – ne bi bilo tvoje želje.

RADKO: Ampak želja je tukaj, trka na tvoja vrata.

MILENA: Mmmm. Potrkaj močneje!

RADKO: Mmmm. Odpri! Odpri, odpri!

MILENA: Ključ od vrat ima Boris.

RADKO: Če nisi zamenjala ključavnice, ga imam tudi jaz.

MILENA: Ključavnica je še zmeraj ista. Mmmm!

RADKO: Mmmmmmm!

MILENA: Boris, jaz sem.

BORIS: Čakam te. Kje si?

MILENA: Danes me ne bo.

BORIS: Kaj se je zgodilo?

MILENA: Ne morem ti to po telefonu razlagati. Dajva se kje dobiti.

BORIS: Okej, pridi v Vesolje.

BORIS: Kaj se dogaja?

MILENA: Prevarala sem te.

BORIS: S kom?

MILENA: Z Radkom.

BORIS: Te je posilil?

MILENA: Ne, jaz sem njega.

BORIS: Ja, in kaj potem?

MILENA: Lej, ne morem na isti dan z dvema.

BORIS: Zakaj pa ne?

MILENA: Zato ker ne.

BORIS: A je bilo tako lepo?

MILENA: Bilo je kot na pogrebu, kot da sva že zdavnaj mrtva.

BORIS: A se dobiva jutri?

MILENA: Ne vem, kakšna bo situacija doma.

BORIS: Zgrozim se, če pomislim, da bi lahko jutri odkorakala iz mojega življenja. Če me pustiš, bom skočil skozi okno.

MILENA: Če ostanem s tabo, bom skočila pa jaz.

BORIS: A boš prišla na moj pogreb?

MILENA: Kdaj pa bo?

BORIS: Kmalu.

MILENA: Da se mi slučajno ne drzneš!

Seks.

RADKO: Iz mikroperspektive se zdi to, kar se nam trem dogaja, velepomembno in usodno. Mi trije se prebijamo skozi življenjsko dramo. Ampak ta drama je, če jo primerjamo z velikimi zgodbami sveta, le neznamenit mikroskopski drobec sredi orjaških dogodkov v zgodovini. Dogodkov, ki so pretresli svet. Spomnimo se, kaj vse se je zgodilo za časa našega življenja! 24. oktobra 1945 je bila ustanovljena OZN. 5. marca 1946 je imel Winston Churchill v Fultonu, ZDA, govor o železni zavesi med Vzhodom in Zahodom. 4. aprila 1949 je bil ustanovljen Nato, 14. maja 1955 pa Varšavski pakt. 25. marca 1957 je prvotnih šest članic ustanovilo Evropsko skupnost za premog in jeklo. 13. avgusta 1961

je začela Vzhodna Nemčija graditi Berlinski zid. Prva konferenca neuvrščeni
je bila v Beogradu 1. septembra 1961. 20. julija 1969 je Neil Armstrong izstopil
iz modula Apollo 11 in se sprehodil po Mesečevi površini. Tito umre 4. maja
1980. Berlinski zid pade 9. novembra 1989. Do združitve Nemčije pride 3.
oktobra 1990, do razglasitve samostojnosti Slovenije pa 26. decembra 1990.
Sovjetska zveza razpade 25. decembra 1991. Spektakularni teroristični napad na
newyorška dvojčka se zgodi 11. septembra 2001. Banka Lehman Brothers je 15.
septembra 2008 razglasila stečaj. Ti dogodki so vplivali na naše življenje.
Ampak ta hip se tega ne zavedamo, danes tega ne občutimo več. Vse se briše,
vse gre v pozabo, na deponijo zgodovine. Zgodovina se melje kot star časopisni
papir. Edino, kar je zame v tem trenutku še pomembno, je Milena. Milena je
edina kontinuiteta mojega življenja. Ali bom tudi njo lahko izbrisal iz spomina,
tako kot sem smrt Johna Lennona? Ne, prav gotovo ne. Če izgubim Mileno,
izgubim celo svoje življenje. Ali bom lahko začel znova, iz nič? Star sem.
Prestar za novo življenje.

BORIS: Vsak človek ima na zalogi rezervne scenarije za življenje v prihodnosti. Ima
neuresničene sanje. Tudi vi jih imate.

RADKO: Imel sem sanje.

BORIS: Samo spomniti se jih morate, pa bodo spet oživele.

RADKO: Enkrat sem hotel ustreliti enega prasca. Hotel sem narediti atentat.

BORIS: Katerega prasca?

RADKO: Potovati sem si želel in doživljati pustolovščine. Od nekdaj sem hotel hoditi v
hribe, razumete, gojzarji, dereze, šotor, nahrbtnik. Rad bi šel na Himalajo. Zdaj
ko bom upokojen, bi lahko šel v Nepal, v Tibet.

BORIS: Treking? Sliši se fino. Se pravi, da boste v redu, Radko. Vso srečo.

RADKO: Hvala. Če jo ljubite, ne razmišljajte o meni kot o prepreki. Nočem biti
prepreka za vajino srečo.

BORIS: Ne, seveda ne. Hvala vam, Radko.

RADKO: Jaz lahko obležim tam gori v snegu in ledu Himalaje. In zmrznem. In ne
pridem več nazaj. Ampak preden se posloviva, bi vam rad, če dovolite, povedal
verz Simona Gregorčiča. *Dvigne desnico.* »Na delo tedaj, ker resnobni so

dnovi, a delo in trud ti nebo blagoslovi!« *Nenadoma, silovito.* Kaj vam je všeč na njej? No, kaj?

BORIS: Kaj?

RADKO: Kaj vam je všeč na njej? Če ne veste, bi pa mogoče le bili tako dobri, da bi naju pustili pri miru.

BORIS: Poslušajte, Radko. Če se boste za trenutek umirili, vam bom nekaj povedal. Pred več kot enim letom je rekla, da hoče biti z mano. Čakam jo. Vi ste imeli svoj čas z njo. Po mojem ste ga imeli dovolj. Zdaj sem jaz na vrsti.

RADKO: Bi rad, da te ubijem?

BORIS: Mogoče bi bilo to še najbolj pametno.

MILENA: Zakaj mi trije ne bi živeli skupaj?

RADKO: Skupaj?

MILENA: Ja, skupaj.

RADKO: Zakaj skupaj?

MILENA: Status quo je nepraktičen; jaz ne morem kar naprej letati iz Trnovega na Prešernovo in nazaj. Na devetko včasih čakam več kot četrte ure. Ogromno časa mi gre v nič. Predlagam, da se vidva spoprijateljita, da se ti, Boris, preseliš k nama, prostora je dovolj, in da živimo lepo skupaj. Predlagam, da se sprijaznimo z realnostjo na terenu in jo uresničujemo v skupnosti svobodno ljubečih se ljudi. Predlagam, da ustanovimo komuno, v kateri bomo drug za drugega ljubeče skrbeli, drug drugemu pomagali in vsi trije srečno živeli.

RADKO: Samo to mi povej, kako naj jaz ljubim Borisa?

MILENA: Kot sočloveka, kot svojega bližnjega.

BORIS: Vajina hči se je odselila, ker ni mogla živeti z vama. Najbrž sta bila kar precej neznosna. Kako si predstavljaš, da bom jaz zdržal?

MILENA: Med nama in Aljo je zeval generacijski prepad. Mi trije smo pa ista generacija.

RADKO: Glej, Milena, ti si tukaj ena in edina ženska. Midva sva pa dva. V tej trojki je ali ena ženska premalo ali pa en moški odveč. Pika.

MILENA: V trojki so vedno trije. Vidva ljubita mene, jaz pa vaju. Jaz tukaj ne vidim nobenega problema.

RADKO: Problem je v tem, da midva ne ljubiva drug drugega. Skupnost svobodno ljubečih se ljudi ne more obstati, če se člani ne ljubijo.

MILENA: Saj smo civilizirani ljudje. Navaditi se moramo na skupno življenje. Na skupno uporabo skupnih prostorov, na skupne sprehode, na skupen obisk gledališča, na skupna kosila, na skupno zadovoljevanje skupnih potreb.

BORIS: Jaz pa mislim, da je ženska, ki ljubi dva moška, v notranjem konfliktu sama s seboj in se zato mora nujno odločiti: koga zares ljubi, koga ljubi bolj, koga ljubi manj, koga sploh ne ljubi, koga bo zapustila. A ni tako?

RADKO: Ja, točno tako je! Bravo, Boris.

BORIS: Ti se odloči za enega od naju, midva pa podpiševa, da bova tvojo odločitev sprejela in brezpogojno spoštovala.

MILENA: Nikoli vaju nisem še ničesar prosila. Zdaj vaju prosim.

RADKO: Prosi, karkoli hočeš, samo tega ne!

BORIS: Zate drage volje umrem, v napol pedrskem zakonu pa ne mislim skleniti svoje življenjske poti.

MILENA: Kaj pa, če ta ženska, ki je v notranjem konfliktu, ne more razrešiti svojega konflikta? Kaj pa, če se ne more odločiti? Kaj pa, če ta ženska ljubi oba moška enako iskreno in hoče imeti oba? Največja tragedija v mojem življenju bi bila, če bi se bila prisiljena posloviti od ljudi, ki sem jih imela v bistvu zelo rada. Če bi morala nasilno, po hitrem postopku zatreti v sebi eno ljubezen v imenu neke druge ljubezni. Češ, ta prva ni prava, prava je ona druga. Likvidirala sem ljubimce, jih napodila, jih izbrisala iz svojega življenja. Ali je prav, da ubijamo ljubezen?

BORIS: Kristus Jezus!

RADKO: Kristus Jezus! Jaz nisem za španovijo. Ljubosumen sem! Ne bom spal s čepki v ušesih, medtem ko se bosta vidva dol dajala!

MILENA: A ni boljše biti ljubosumen na enega, ki ga poznaš?

BORIS: Neee!

RADKO: Kaj pa, če samo jaz sprejemem tvoj predlog?

MILENA: Potem to ni več to. Kje si pa videl komuno z enim parom? Ne, tokrat grem jaz na vse ali nič. Moj predlog morata sprejeti oba, drugače bom jaz z obema prekinila vse odnose in se odselila.

BORIS: Nismo v šestdesetih, pizda, saj nismo hipiji! Žal.

MILENA: Zadnji stavek v Čehovovi Dami s psičkom se glasi: Zdaj se najbolj zamotano in najtežje šele začinja. Adijo.

RADKO: Čakaj! Kam greš?

MILENA: Adijo.

BORIS: Pa ne moreš naju kar takole pustiti!

MILENA: A sprejmeta moj predlog?

Boris in Radko molčita.

MILENA: Adijo.

BORIS: Ja, jebiga, odšla je. Do zadnjega nisem verjel, da bo to naredila.

RADKO: Jaz tudi ne.

BORIS: Zdaj sva pa sama.

RADKO: Kam, misliš, bo šla?

BORIS: Pravila mi je, da jo en šejk vabi v Egipt. Mohamed bin Rašid al Maktum.

Ponuja ji hišo ob Rdečem morju. Golf igrišče, med in mleko. Mogoče bo šla tja.

RADKO: V Šarm el Šejk?

BORIS: Mogoče.

RADKO: Predstavljam si jo, revo, kako vlačí težek kovček po tisti vročini.

BORIS: Zakaj se nam je zgodilo to, kar se nam je zgodilo?

RADKO: Kdo bi vedel ...

BORIS: Uf!

RADKO: Kako je že rekla? »Ali je prav, da ubijamo ljubezen?«

BORIS: Ni prav, seveda ni prav! V teoriji! Ampak kako bi pa to zgledalo v praksi, te vprašam? Če se jaz, recimo, ne bi odkrižal nobene ženske, ki sem jo imel rad v življenju, bi jih zdaj imel na vratu – a veš koliko?

RADKO: Koliko?

BORIS: Cirka pet ducatov! Me prav zanima, kako bi Milena pogledala, če bi jih zbobnal na kup, jih pripeljal k njej in rekel: Ej, stara, dajmo mi skupaj živeti!

RADKO: V skupnosti svobodno se ljubečih ljudi.

BORIS: Ja! A si predstavljaš to norišnico?!

RADKO: Če bi ti pripeljal svoje in jaz svoje in ona svoje bivše, bi nas bilo za celo pleme! Morali bi najeti kakšno opuščeno vojašnico.

BORIS: Ali pa kakšen dom za starčke.

Oba se smejeta.

RADKO: Pičk bi bilo kot listja in trave.

BORIS: In vse bi zgledale kot tvoje sošolke na petdeseti obletnici mature.

RADKO: Ja, najbrž res.

BORIS: Sto posto! Ne bi vedel, a je tvoja mama a je moja stara mama.

RADKO: Kar milo se mi je storilo, ko je rekla: Največja tragedija v mojem življenju bi bila, če bi morala zatreti v sebi staro ljubezen v imenu neke nove ljubezni. To je zelo lepo povedala.

BORIS: Ni rekla »staro v imenu nove«, ampak »eno ljubezen v imenu neke druge ljubezni«.

RADKO: To je zdaj itak vseeno!

BORIS: Ja, prav imaš, vseeno je.

RADKO: Pred Mileno sem imel eno punco, s katero sva se zelo dobro razumela ... Niti enkrat se nisva sprla. Bila je srček od srčka. Taka topla živahna ljubezniva veвериčka. A veš, kaj mislim?

BORIS: In?

RADKO: Razšla sva se v trenutku, ko me je ona še imela rada in ko sem jaz njo še imel rad. Mojca. Včasih pomislim, kako bi bilo, če je ne bi takrat nasilno, po hitrem postopku žrtvoval ...

BORIS: Za Mileno?

RADKO: Ja, za Mileno.

BORIS: Kaj, misliš, da bi bilo?

RADKO: Ne vem, sprašujem se. Ali bi bila ona lahko moja ženska za vse življenje?
Dolgo časa molčita.

BORIS: Kam greva pa zdaj?

RADKO: Pejva v Vesolje.

BORIS: Ja, pejva v Vesolje.

BORIS: Jaz bom viski.

RADKO: Bom pa še jaz enega. Dvojnega.

BORIS: Jaz bom tudi dvojnega.

RADKO: Najboljše bo, da se ga nažreva.

BORIS: Dajva, pijva bratovščino!

RADKO: Dajva!

Eksata in se objameta.

BORIS: Kaj boš počel v soboto?

RADKO: Imam dve karti za koncert Michaela Nymana. Ampak zdaj Milene ni,
samemu pa se mi ne da. Kaj pa ti? Imaš načrte?

BORIS: Nič nimam v planu.

RADKO: Bi šel z mano?

BORIS: Bi.

RADKO: Se dobiva četrtr ure prej pred Križankami.

BORIS: A hočeš, da te pridem z motorjem iskat?

RADKO: O, to bi bilo super. Zelo prijazno od tebe! Veš kaj! Pridi prej. Pridi ob pol
osmih, da še kaj rukneva.

BORIS: Zmenjeno.

RADKO: Še enega dvojnega!

BORIS: Isto!

RADKO: Dober je, a ne da?

BORIS: Prva liga. Kam greš pa poleti?

RADKO: Kam pa naj grem brez nje?

BORIS: Kaj pa, če bi se z barko zategnila do Šarm el Šejka?

RADKO: Obiskat Mileno?

BORIS: Ja, zakaj pa ne? Si predstavljaš, da jo dobiva v tistem haremu in rečeva: Ej, stara, gremo domov!

RADKO: V komuno!

BORIS: In ona zapusti tisto arabsko komuno, saj harem je tudi neke vrste komuna, a ni, in gre z nama.

RADKO: To sploh ni slaba ideja. Še enega dvojnega!

BORIS: Dva dvojna!

RADKO: Na Mileno!

BORIS: Na Mileno!

RADKO: A veš, da si ti en ...

BORIS: Kaj sem?

RADKO: Fejst dec!

BORIS: Ti tudi. Rad te imam.

RADKO: Tudi jaz te imam rad. Ne vem, zakaj sem bil nate tako nakurčen.

BORIS: Oba veva zakaj, ampak to je čista neumnost!

RADKO: Totalno brez veze!

BORIS: Ja, lahko bi lepo živeli vsi trije skupaj. Tako kot je ona hotela.

RADKO: Na Mileno!

BORIS: Na Mileno!

RADKO: Ja, to bi bil en velik hec!

BORIS: A ne da? Super bi bilo, jebenti sidro!

Pojeta pesem Novih fosilov Milena.

BORIS: A veš, da jaz sploh nimam prijateljev? Ti si edini človek, s katerim se sploh pogovarjam. Nimam enega kurca, da bi mu rekel dve besedi!

RADKO: A jo pokličeva?

BORIS: Ja, dajva jo poklicati. Da zveva, kje je. *Kliče*. Številka ne obstaja, pokličite informacije. Jebenti telekom!

RADKO: Postarani mladenič kriči, a ga nihče ne sliši. Ušla nama je.

BORIS: Izbrisala se je iz najinega življenja.

RADKO: Midva sva jo izbrisala.

BORIS: Enkrat mi je pravila zgodbo psičke Krambambuli. Ta Krambambuli je imela dva gospodarja. Oba je imela rada. Eden je bil lovski čuvaj, drugi pa divji lovec. Ko sta se zaradi nje spopadla, je umrla od žalosti.

RADKO: Milena ne bo umrla od žalosti. Ona bo umrla od starosti.

BORIS: Za naju je praktično umrla.

RADKO: Za naju ni ni ni umrla. In nikoli ne bo.

BORIS: In nikoli ne bo.

Konec